

човек е зачулен с някое одеало. Дървото са облича с хартия, зъби напраени. Главата му е маскирана, трака с връвчица. Хлопки имаше по "камилата". От-пред са закачат, към пет хлопки бяха - малки и големи. Хлопки слагат само на "камилата", другите нямат. "Камиляря" с патури е облечен, на главата каскет. Носи тояга - трябва да пази "камилата" от кучетата. Други маскирани няхахме. Трима души - "камилата", "камиляря" и свирача. Довадат ергенчета с нас, групово, с обикновени дрехи. Нищо не носят. Само ергени бяхме всички, женени нямаше с "камилата". Влизаме вътре в къщата, в стаята. Дето има малки, плашат са. Вземе да чатка дървото, тя кат са иззъби - малките са крият. "Камилата" ляга там, пада. Трябва да са дари "камилата". Жедна, ляб трябва да и са даде, да са нахрани. Свирия камиларско, специално за "камилата". По пътя свирия друго - бавно, народно, квото си избира. Едно и също свирия и трите вечера. Гайдар може да води "камилата", кавалджията - не" (2).

Описание на кавалджия от с. Млекарево: "Камила" - направена от дърво, укрепена. И аз съм ги правил даже. Закачулена с такива едни одеала. Човек га носи. Един вътре турен и дънгър-дън - хлопки. "Камилар" га води, женен трябва да е водача. Другия вътре га носи. Няма други, само свирача с него му свири. Лумбур-лумбур, хлопки, тракачки... Хлопки, на овците дет ги слагат - "камилата" накичена. Камиляря вътре кат са груса, и тя - лумбур-лумбур. Който га води, той облякан да не са види кой е, в стари дрехи - ентерия, пояс. Главата му закачулена с калпаци-малпаци - да не мож да го познаеш, маскиран. Пък кой-то ѝ в "камилата", абсолютно не мож го разбра. Той закачулен, носи га. Вечер ходи, още кат са мръкне, осем часа като стане, срещу Нова година. Аз съм ходил един, щот двама не трябвават. Пък полвинта село върви подире ѝ, публика - стари, млади, който обича. Всички къщи минават, от къща на къща, всяка къща. Почнат тука отдолу село догоре, сетне обратно. Из цялото село ходи. Улези вкъщи, трябва да благослови там: "Добър вечер." Който е кавалджията, свири там: "Див, див, камило, див, див..." - ай таз песня и тя рече любур-р-р, падне на земята у къщи. Те ѝ дагат там някоя стотинка ли, квото ѝ дагат, камилата да стане. Става и отива в другата къща.

Много съм ходил с "камилата", много интересно, а-а-а... Майтапи прави, търкаля са насам-натам. Има мънинки хлапенца, горките, те ги ѝ страх. Качават са на леглата, сгушени така... Вкъщи влиза. Думбур-думбур, тея хлопки, думбур-думбур, топур - падна на земята. "Ей, камилата умря!" Тя бабата